

ната и потеглили всички бързо напредъ.
Вървятъ тѣ и не знаятъ какво нещастие се е
случило съ тѣхния другарь.

А той самичкъкъ вървѣлъ, вървѣлъ и нале-
тилъ на една бѣла мечка. . . . Еленътъ се упла-
шилъ и се хвърлилъ силно на страна. Шейната
се прѣкатурила, човѣкътъ падналъ въ една прѣс-
па, а еленътъ избѣгалъ.

Лежалъ той на снѣга и се страхувалъ да се
помръдне, за да го не разкъса мечката Той се
присторилъ на умрѣлъ, защото мечкитѣ умрѣ-
литѣ хора не закачатъ.

А студътъ билъ голѣмъ. Чувствувалъ неща-
стния какъ замръзвалъ отъ студъ. Рѣцѣтъ и
краката му се схванали, главата му се замаяла. . . .
Мечката си отишла. Пѣтникътъ тѣй замръзналъ,
тѣй отслабналъ, че не можалъ да се повдигне.

Благодарение, че дошли на врѣме при него
останалитѣ назадъ другари. Тѣ спрѣли еленитѣ,
отишле при него и го издигнали. Започнали да
го разтриватъ съ снѣгъ, налѣли му на сила вино
въ устата.

Най-послѣ нещастния дошълъ въ себе си.

— Пада ми се това на мене, говорилъ той,
защото азъ оставихъ другаритѣ си и тръгнахъ
самъ. Заедно, другарски, хората живѣятъ
по леко Единъ ако отслабне, други ще му
помогне; а азъ васъ ви отхвърлихъ и обидихъ!..

Завели го въ селото. Дълго той боледувалъ,
почти половина година и едва можалъ да оздравѣе.

